

slænge det forhadte Sidenius-Navn, dette latterlige Stykke Degnelatin, denne Trollesvans, der overalt forraadte hans Oprindelse. Baron von Adlersborg! Hvorfor ikke! Det var et Navn, der vilde tage sig ud paa et Visitkort.

Til Jakobe nævnte han endnu intet om disse Storhedsdrømme; han mente hende ganske ligegyldig for ydre Ærestegn og gik ud fra, at hun derfor ikke vilde billige dem. Han anede ikke, at hun i sine Tanker byggede endnu mere højtflyvende Planer for ham og deres fælles Fremtid. Han havde en Aften paa hendes Opfordring oplæst hele sit Skrift for hende i Sammenhæng; og nu, da hun hørte paa ham med Kærlighedens Lydhørhed, havde hver Sætning lydt for hende som en klingende Fanfare.

Hun var dog saa fornuftig indtil videre at beholde dette Indtryk for sig selv. Trods sin Forelskelse var hun stadig ikke blind for hans mange Skrøbeligheder og forstod godt, at der endnu var meget at ophjælpe, før han stod fuldt rustet til den Kamp, hvortil han nu ogsaa i hendes Øjne var kaaret af selve Skæbnen. Til Gengæld gav hun sig mere og mere uforbeholdent hen i sin Lidenskab for hans Person. Det opstemte Ømhedsvæld i hendes Bryst, den brændende Hengivelsestrang, der fra hendes Barneaar havde voldet hende saa mangen bitter Ydmygelse, kunde nu endelig faa Udbrud. Dag og Nat var hendes Tanker hos ham. Hver Morgen sendte hun friske Blomster til at live op i hans triste Stue. Hun overvældede ham med allehaande unyttige Foræringer, anspændte daglig sin Opfindsomhed for at udfinde noget, der kunde glæde ham. Tilsidst fik hun endog Forældrene overtalt til at flytte til Byen tidligere end sædvanlig, saa hun kunde se ham hyppigere, vente hans Komme hver Time paa Dagen og om Natten vide ham blot ottehundredeogtredive Skridt fra hendes Side, — hun havde selv engang i Smug opmaalt Afstanden. Men selv dette var hende ikke altid nok. En Time efter, at han var gaaet fra hende, kunde hun sætte sig ned og skrive til ham eller telegrafere. Bestandig var der noget, hun nødvendigvis straks maatte sige ham, eller noget, hun frygtede for ikke have faaet sagt paa rette Maade, eller noget, hun havde sagt men nu fortrød og vilde bede ham glemme — altsammen halvt ubevidste Paaskud for at sige ham dette ene og eneste: at hun elskede ham, og at hun talte Minutterne og sit Hjertes Sekundslag, til hun saae ham igen.